

weg gaat. Prettig ook eens door den inhoud van een blad gewaar te worden dat de tijden van eclectisme achter den rug zijn (door uw houding bewijst gij het tegendeel, mijnheer Hoste, v. D.). Prettig te zien, dat hier niet getracht werd den inhoud zóó samen te stellen, dat honderden menschen ieder op hun beurt iets naar hun smaak krijgen, maar dat men een blad sticht om een gedachte, om een richting te verdedigen.

Welke richting? De allermodernste in kunst, deze die den moord van het diletantisme verheerlijkt en het individualisme als onwaardig uit de wereld schopt, deze die de machine ophemelt en gelooft in het alleen zaligmakend abstracte dat universeel is van vorm en universeel van beteekenis, enz., enz."

Zoo schrijft gij in „Onze Woning”. In uw Stijl-artikel, wordt door U nadrukkelijk betoond, dat de roeping der moderne architectuur in dezelfde richting ligt (en slechts liggen kán) die wij voor alle kunsten aangeven. Ik haal aan, uit uw artikel: „Indien wij ons afvragen wat de bouwkunst nu bestreven moet, dan is o.i. het antwoord gemakkelijk te geven. De bouwstoffen, die werkelijk eigen zijn aan onzen tijd, te weten ijzer en gewapend beton, geven ons de prachtigste hulpmiddelen waarover men tot dusver beschikt voor het overspannen van ruimten. Het ligt bijgevolg voor de hand, dat onze architectuur door en door een echte ruimtekunst moet worden. Gezien dat deze materialen aan den eenen kant geen zijdelingsche druk uitoefenen en aan den anderen kant zich het meest logisch verticaal en horizontaal laten verwerken, blijkt het ook, dat wij onze ruimte als zuivere massa's zullen moeten veruiterlijken". En: „alles wijst er op, dat wij dezen weg verder zullen bewandelen" (Ja. Maar zonder U mijnheer Hoste!) Gij weet dat voor ons ongeveer hetzelfde geldt wat beeldhouw- en schilderkunst betreffen en dat deze architectonische begrippen min of meer beïnvloed zijn door de moderne schilderkunst, en nog meer beïnvloed zullen worden. In Uw artikel over Mevrouw Willebeek Le Mair verdedigt gij een mengelmoesje van verkeerd begrepen, — aangezien het elementaire ruimtebegrip juist ontbreekt, — aegyptische en middeleeuwsche dogmatische voorstellingskunst, gebaseerd op een voos geworden gevoeligheid. Ik haal weer aan:

„Wij kunnen dan ook volop genieten van de zuivere beeldende werking der groote soepele lijnen". En: „Het contact van die soepele gebogen lijnen met de enkele aanwezige vertikalen, lijkt mij uitstekend" enz.

Gij gebruikt hier geheel ter onpas de termen: beeldende werking... in verband N. B. met soepele, gebogen lijnen... en enkele aanwezige vertikalen! (Drie poppetjes die in de maagholte staan van een uitgehongerde juffrouw!).

Wanneer men den inhoud van deze beide artikelen met elkaar vergelijkt zal men tot het besef komen, dat zij niet met de rede te controleeren zijn, dat zij zoowel essentieel als vormelijk, dus in alle opzichten fel met elkáar in tegenspraak zijn en dat de schrijver dezer beide artikelen er een met twee monden is, die of in De Stijl verraad pleegde aan zijn dogmatische barok-opvatting waarvan hij blijkt geeft in de N. Amsterdammer of daarin verraad pleegt aan de beginselen der nieuwe beelding en der waarachtige religie.

Dit laatste lijkt ons, gezien Uw geheele houding tegenover de moderne beeldende kunst, het meest aannemelijk.

REDACTIE.